

„Kalandos az élet”*

Beszélgetések Balogh Károllyal

– 2017–2018 után két éve újra te vagy a felszámolás alatt lévő kisgazdapárt elnöke. Képzelted korábban ezt a karriert? Van esetleg valami családi kapcsolódásod?

– Igen. Anyai nagyapám püspökladányi gazdálkodó volt. Igaz, nem kisgazda, hanem kimondottan jómódú nagygazda. Négy tanyája volt. Egyszer negyven lovat adott le Bécsben, és az egyik legnagyobb dinnyetermesztő volt Hajdú-Biharban. Úgy döntött, hogy részt vesz a párt alapításában. Később természetesen kuláklistára került, elvettek tőle mindent. Ettől függetlenül minden évben összejöttek a püspökladányi kisgazdák, és söröztek. Nekem erről vannak emlékeim, holott kétéves voltam, amikor nagyapa meghalt.

– *Nem üldözték amiatt, hogy találkozik a régi kisgazdákkal?*

– Őt nem. A nagybátyám viszont, édesanyám testvére, ő politikai rabként került Tatabányára, kényszermunkára... Amúgy tizenegyen voltak testvérek, de csak hárman, ő, anyu meg egy lánytestvérük érte meg a felnőttkort.

– *Szóval az a családi kötődésed, hogy a nagyapád nagygazda kisgazda volt. És a nagymamád?*

– A nagymama egy karcagi zsidó lány volt. Ő is meghalt, mire felcseperedtem. Rá egyáltalán nem emlékszem, de azt tudom, hogy gyűlölte a

megszálló oroszokat, zsigeri ellenszenv volt benne, és ebből arra következtetek, hogy... hogy is mondjam?... valószínűleg egzecírozatták az orosz katonák.

– *Édesanyád testvérét büntetőtáborba küldték. Őt ismerted?*

– Hogyne, persze. Megismerkedt egy csillés fiatalasszonnyal, és miután fölszabadult, ott maradt Tatabányán, és bányász lett belőle. Mi úgy kerültünk Tatabányára, hogy Püspökladányban meghalt a papa, a szüleim négyéves koromban elváltak, és akkor elköltöztünk Tatabányára a nagybátyám után.

– *Kitől hallottál a kisgazdákról? A nagybátyádtól vagy édesanyádtól?*

– A nagybátyámtól. Akkor lett ez igazából téma, amikor a rendszer-váltásnál lehetőségünk lett volna kárpótlási jegyet igényelni. Leültem a nagybátyámmal, és megbeszéltük, hogy nem fogadunk el kárpótlási jegyet, mert azt méltatlannak tartjuk. A földhöz, amit elvettek tőlünk, ahhoz ragaszkodunk, a kárpótlási jegyre nem tartunk igényt.

– *Mi lett?*

– Semmi. Nem kaptunk semmit. De az igényünk továbbra is megvan rá. Az igényünk nem évült el.

– *Úgy gondolod, hogy jöhet még egy olyan történelmi pillanat, amikor...*

– Igen. Egyértelműen. A rendszer-váltásnak nevezett színjáték árát a vidéki emberek fizették meg, és fizetik mind a mai napig. A kárpótlás el-

* Részlet a szerző Hat beszélgetés című könyvéből – a szerk.

maradása kivégezte a vidéket, és ami történt Magyarországon, elsősorban azért következhetett be, mert a háttérből az impexesek vezényelték le az egészet.

– *Kik azok az impexesek?*

– Van egy könyv, „Az impexek kora”,¹ abban minden meg van írva. A 70-es évek elején a magyar állami külkereskedelmi vállalatok a nyugati államok hallgatóságos együttműködésével a titkosszolgálatok felügyelete alá kerültek, és az lett az egyik legfontosabb feladatuk, hogy mindenféle reexporttal és egyéb manőverrel hozzájáruljanak a keleti blokkba az embargós dolgokat, tehát minden olyasmit, ami a technológiai fejlettsége miatt tiltás alá esett. Elvileg, ugye, a Nyugat nem akarta, hogy a keleti blokk felhasználja ezeket a hadiiparban. Mellesleg az extraprofitból finanszírozták a Nyugaton működő kommunista pártokat, legalábbis elvileg, mert valójában elkezdtek tőkét felhalmozni, és a nagy vagyonból finanszírozták többek között a titkosszolgálatok nyugati munkáit meg a kommunista elit utazásait és a gyerekeik taníttatását. Tehát a felhalmozott devizaállományt gyakorlatilag sajátjukként kezelték. Mondok egy példát: amikor az egyik impexnek az igazgatója váratlanul meghalt, készült egy végrendelet, és abban a feleségére és a gyermekére hagyott mindent. A titkosszolgálatok nagyon fölháborodtak. A feleségnek és a fiúnak le kellett mondania az örökségről. Abban a svájci trezorban, ami a végrendeletben szerepelt, negyven kiló arany volt, harminc kiló ezüst, több százezer márka és huszonnyolc másik székfulecs.

¹ Borvendég Zsuzsanna: *Az „impexek” kora*, Kárpátia Stúdió, 2020.

– *Azt a mindent!*

– A horrorisztikus vagyonok kikerültek az állam fennhatósága alól, offshore számlákon vannak, és nem tudni, hogy ki kezeli őket. De több ezer milliárdról beszélünk. Több ezer milliárdról dollárban!

– *Azt a mindent! Több ezer milliárdos összeesküvés! Hanem egyelőre térjünk vissza életed fonálához. Tudsz-e valamit a zsidó vonalról azonkívül, hogy a nagymama gyűlölettel beszélt a szovjet katonákról?*

– Abszolút semmit. Az édesanyám meg a nagynéném nagy néha mondott egy-két szót, de igazából ez nem volt téma nálunk. Különben is a nagynéném haragudott anyukámra, amiért leadta a vallását, és fölvette a katolikust, hogy hozzá tudjon menni az édesapámhoz... nem mondom, hogy kényszerből, de a hagyományok tisztelete végett mindenképp. Ennyit tudok.

– *Tehát édesanyád zsidó családjáról tulajdonképpen semmit nem tudsz.*

– Semmit. Abszolút semmit. Karca-giak voltak. Ennyi. Valószínű, hogy őket is elérte a vidéki zsidóság sorsa, és eltűntek a Soában.

– *Nem jártál soha ott a temetőben, hogy ősokeket keress?*

– Nem. Annyi mindennel foglalkoztam, hogy ez valahogy mindig háttérben maradt. Nincs elfelejtve, de háttérben maradt.

– *Mit tudsz édesapád családjáról?*

– Derecskei kereskedő cigányok voltak, ezenkívül róluk se nagyon tudok. Amikor a szüleim elváltak, akkor már hárman voltunk testvérek. A negyedikkel volt terhes az édesanyám, és állítólag az édesapám nem volt biztos benne, hogy tőle van a gyerek, ezért vált el.

– *Édesapád hűtlenséggel gyanúsította meg édesanyádat?*

– Igen, de erről csak mostanában szereztem tudomást, akkor ott, Püspökladányban csak annyit érzékeltem az egészből, hogy kettesben voltam az apukámmal, jött egy teherautó, ő fölpakolt rá, és engem ott hagyott a szomszédnál, majd elment a nagy bútorszállítóval. Anyu pedig fogott bennünket, az egy évvel idősebb nővéremet, engem meg a két évvel fiatalabb öcsémet, és a húgunkkal terhesen Tatabányára költözött. Az, hogy gyakorlatilag nem volt édesapánk, mindannyiunkra rányomta a bélyeget. A nővérem szerencsétlenül ment férjhez. Gyakorlatilag egyedül él. A kislányát sokáig én neveltem, mert nem volt méltó rá, hogy anya legyen. Az öcsém házassága sem...

– *Várjál! Mit jelent, hogy a nővéred nem volt méltó rá, hogy anya legyen?*

– Hát tudod, meglehetősen ledér életet élt, és nem nagyon foglalkozott a gyerekével.

– *Felnőtt korotokig egy nagy családban éltetek együtt, édesanyád és körülötte a gyerekek?*

– Amikor már felnőttek voltunk, meghalt a nagybátyám, meghalt a nagynéném... A húgom epilepsziás. Édesanyám őt nevelte, és én házat vettem nekik, először Rinyabesenyőn, mert azt kérte, hogy ott vegyek.

– *Miért? Mi kapcsolja Rinyabesenyőhöz?*

– A világon semmi. Szerintem csak szégyellte az epilepsziás húgomat, és el akart bújni vele a világ elől.

– *Milyen anya volt, ha szabad ezt megkérdezni?*

– A maga módján biztos jó anya volt. A maga módján. Mert játszani nem játszott velünk soha. Soha nem mondta, hogy szeret, soha nem kért, soha nem köszönt meg semmit. Nem

volt egy rendszerető, viszont hihetetlenül agresszív és durva volt.

– *Vert?*

– Engem folyamatosan.

– *Miért?*

– Mindenért. Mindenért. Bányagépgyárban dolgozott, kitanulta a hegesztőszakmát, hogy jobban keressen, és nekem hétéves koromtól fogva minden áldott nap mennem kellett biciklivel moslékért, mert mindig voltak állataink, mindig volt disznónk, egy-két szárnyasunk, és mondjuk elestem a biciklivel, kiömlött a moslék, vagy elrepedt a moslékos edény, ő pedig kiabált velem, és agyba-főbe vert. Kiverte magából a feszültséget meg a keserőséget. Folyamatosan ütött-vert, folyamatosan. Így mutatta ki a szeretetét.

– *És később? Nem tudtátok megbeszélni a kölcsönös sérelmeket?*

– Hát nem. Én egyszer beszéltem vele őszintén, a halálos ágyán. Igaz, akkor az volt az utolsó mondata, hogy „mindent köszönök, drága kisfiam”. Ezt mondta. Előtte soha életében semmit nem köszönt meg. Soha semmit.

– *De azért belül biztosan büszke volt rád.*

– Persze, persze.

– *Benned maradt harag iránta?*

– Te, én akkor se haragudtam rá, amikor vert. Nem is sírtam, ami egyébként borzasztóan zavarta. Ezért még jobban ütött, ahol csak ért. Háttamat, fejemet, szíjjal, sodrófával, fakanállal, mindennel, ami kézre esett.

– *És a testvéreidet? Őket is verte?*

– A nővéremet nem, mert az abszolút mindent el tudott játszani, az öcsémet se nagyon, de később, már felnőtt korunkban volt olyan, hogy hosszú évekig egyikőnkkel se beszélt. A húgomat azért nem verte, mert nem hagytam.

– *Elé álltál?*
 – Persze.
 – *Nagy, erős gyerek voltál, ő pedig egy törékeny asszony?*
 – Fiatalon törékeny volt, aztán már nem, és a halálos ágyán megint törékeny lett. De volt tartás benne, erős ember volt, erős egyéniség. De erősnek is kellett lennie, hogy négy gyereket egyedül neveljen, egyedül eltartson. Utána már volt egy élettársa.
 – *Amikor ti már kiröpültetek?*
 – Nem, még nem. Négy év után lett egy élettársa, oda is költözött hozzánk. Egy bányász.
 – *És ő hogy bánt veletek?*
 – Én legelőször úgy találkoztam vele, hogy fölébredtem egy reggel. Kimentem... szoba-konyhás lakásunk volt. Édesanyám a konyhában lakott, mi gyerekek bent a szobában. Mentem ki, és ott ült egy pali, aki reggelizett. Voltam, ugye, nyolcéves, és teljesen kiakadtam, hogy ő miért kap reggelit. Mi soha életünkben nem kaptunk, mi csináltunk magunknak. Neki meg csinált, és nem mondta, hogy jó, ha már itt vagy, gyere, ülj le, egyél te is. Úgyhogy rossz volt az entrée-ja. De rendes ember volt.
 – *Téged nem bántott, nem fenyegetett?*
 – Se engem, se mást, soha senkit. Egyszer, mikor tizenhét éves voltam, beszólt valamit, akkor sajnos leütöttem, és ezt, amíg élek, bánni fogom. Egész addig nem is szólt hozzám, nem beszélgettünk, semmi. Úgy éltünk egy lakásban.
 – *Egyébként verekedős gyerek voltál?*
 – Á, nem, dehogy. Magamért nem verekedtem, de azt soha nem tudtam elviselni, hogyha gyengébbet bántanak.
 – *Hogy ment az iskola?*

– Nagyon jól. Zseninek tartottak. Nem tanultam, mégis mindent tudtam, mert amit órán hallottam, az rám ragadt. És rengeteget olvastam, de nem iskolakönyveket, hanem bármit, ami a kezem ügyébe került.
 – *Tatabányán jártál iskolába?*
 – Általánosba igen. Aztán Esztergomba mentem, az I. István Gimnáziumba.
 – *Miért? Tatabányán nincs rendes gimnázium?*
 – De volt. Csak hát én el akartam kerülni otthonról. Mindenáron.
 – *A verések miatt?*
 – Nem feltétlenül a verések miatt, hanem mert úgy éreztem, hogy kész, felnőttem, elég szuverén vagyok, hogy magam döntsek az életem felől.
 – *Szuverén? Már tizennégy évesen?*
 – Abszolút! Hétéves korom óta.
 – *Miben nyilvánult ez meg? Jó, te mentél a moslékért édesanyád helyett...*
 – És például intéztem a húgom ügyeit. Elvették a gyógyszereit, mert úgy döntött a rendszer, hogy nem fog meggyógyulni. Nagyon drága gyógyszerert szedett, és elvették tőle. A Dorottya utcában van egy gyógyszerár, oda kellett érte menni. Először az anyukámmal voltam, ő ott lebeszélte, hogy innentől kezdve én fogok járni a gyógyszerért. Aztán amikor letiltották, elmentem az Egészségügyi Minisztériumba.
 – *Hány éves voltál?*
 – Tíz.
 – *Tízéves korodban fölültél a vonatra, följöttél Pestre, a minisztériumba? Hogy találtad meg egyáltalán?*
 – Megtaláltam. Kérdeztem rendőrt, és megtaláltam. Beengedtek. Utólag belegondolva szurreális volt az egész, mert aki jött szembe a folyosón, annak én elmondtam a problémám.

Elvezettek egy ügyintézőhöz, és ő valamilyen rendszeren keresztül talált egy kanadai embert, aki átvállalta az anyagi terheket. Egyszer, egyetlen-szer találkoztunk is avval a kanadaival, eljött hozzánk látogatóba, de az később volt, mindenesetre a minisztériumi intézkedésem után újra mehettünk a Dorottya utcában.

– *Ott tartottunk, hogy később elkerültél Esztergomba. Kollégista lettél?*

– Igen, Aztán kirúgtak a kollégiumból.

– *Várjál, ne siess annyira! Egyelőre épp csak megérkeztél Esztergomba. Egyáltalán: édesanyád mit szolt, hogy elmész?*

– Elfogadta. Nem szolt semmit. A mi kapcsolatunk elég speciális volt, mert az időjáráson kívül másról nemigen beszélgettünk. Ő elmondta, hogy mire van szüksége, én minden esetben megpróbáltam teljesíteni, amit kért, és kész. Ennyi volt a kapcsolatunk, de egyébként nagyon szerettük egymást.

– *Miben nyilvánult meg, hogy nagyon szeretitek egymást?*

– Én nagyon szerettem az anyukámat, és szeretném azt hinni, hogy ő is szeretett engem.

– *Ennek a jeleit nemigen mutatta ki, ha jól értem, amit eddig mondtál.*

– Voltak pillanatok, amikor kimutatta.

– *Azt mondtad, hogy sosem mondtad, hogy szeret.*

– Azt nem.

– *De megölelt?*

– Nem.

– *Nem?*

– Soha.

– *Nem akarlak faggatni, de mi volt a jele a szeretetének? Vagy csak, ahogy az imént mondtad, te szeretnéd azt gondolni, hogy mint anya szeretett téged?*

– Én így éreztem. Amikor ütött-vert, abban az időszakban sem gondoltam, hogy rám haragszik. Mindig úgy éreztem, hogy a sérelmeit, az őt ért bántalmakat próbálja kiverni magából.

– *Őt is bántották a szülei? Vagy az édesapád bántotta?*

– A szülei biztos nem. Hogy az apám, azt el tudom képzelni, aki a gyerekeit is úgy hagyta el, mintha köze nem volna hozzánk. Tizenhat év múltán találkoztam vele, mert beperelte az édesanyámat. A húgom epilepsziás, százszázalékosan rokkant, ezért amíg él, jár utána a gyerektartás. És az édesapám keresetet indított, hogy a bíróság kevesebb pénzt ítéljen meg. Én vittem a bírósági tárgyalásra az anyukámat, mert szerettem volna találkozni az apámmal. Húszévesen már autóm volt, speckó Zsiguli, okkersárga, matt fekete tetőablakkal. Báránybőr ülések meg minden extra, ami csak volt akkoriban. Szóval vittem anyukámat. A bíróság folyosóján jött az édesapám, kézen fogva egy gyerekkel, és azt mondja nekem: „Bemutatom a testvéredet, Balogh Karcsit.” Hát én ott kész, megsemmisültem. Hogy ugyanazt a nevet adta annak a fiának, mint nekem. Legközelebb aztán negyven év múlva találkoztam vele. A fiam mondta, hogy szeretné megismerni. Az egyik féltestvérem összehozta a találkozót. Félelmetes, hogy az új házasságából ugyanúgy négy gyerek lett, ugyanolyan sorrendben, tehát lány, fiú, fiú, lány, és a legkisebb ott is beteg volt, meg is halt. A fiúkat pedig ugyanúgy hívják, mint minket. Édesapám külföldön dolgozott mint vízműves szakember, folyamatos kiküldetésben volt, és állítólag a felesége nevezte el a gyerekeket.

– *Menjünk vissza hozzád, oda, hogy Esztergomban éppen tanulással vagy elfoglalva.*

– Tanulással éppen nem, mert mondom, zseninek voltam elkönnyelve, és nem kellett tanulnom. Viszont pont amikor Esztergomba kerültem, akkor kezdődtek az ásatások egy lakótelep helyén. Megismerkedtem egy segéd-régésszel...

– *Tizennégy évesen?*

– Tizennégy évesen, igen. A segédrégész egy alternatív ember volt, hosszú haj, hosszú szakáll, akár a Jézus, úgy képzeld el. Németh Kálmánnak hívták. Nagy diákélet zajlott nála. Lehetett Szabad Európa Rádiót, Amerika Hangját hallgatni, és voltak olyan könyvei, amik egyébként tiltva voltak. Nagy beszélgetések voltak, nagy politizálások. Egyszer ott ültünk nála, és kérdezte a társaságtól, hogy diákmunkát vállalnának-e. Kutató gödröket kell kiásni, a múzeum tud ezért fizetni. Oké, mondtam, menjünk ki, nézzük meg. Kimentünk, megnéztük. Mondtam neki, hogy én ezt meg tudom oldani, szerzek munkásokat. Oké, csináld. Megegyeztünk. Pénzre nem emlékszem, de volt egy kikötése: hozzam az emberek személyi igazolványát. Mondom, oké. Ott volt a szakmunkásképző intézet a közvetlen közelben. Egyenesen az igazgatóhoz mentem, és fölajánlottam, hogy társadalmi munkában kiáshatják a gödröket. A múzeum le fogja igazolni az iskolai KISZ-szervezetnek a társadalmi munkát. Az igazgató azt mondta, oké, ekkor meg ekkor jöjtek, beszéljem meg a diáktanácscsal. A gyerekek jobbára szabolcsiak voltak. Hozzánk, az Istvánba is járt egyébként szabolcsi fiú, a Gulyás Lázár... ja nem, ő bujáki, az Nógrád, na mindegy... a lényeg, hogy ő a mai napig hálás nekem, mert nem

engedtem, hogy eldobja a tájszólását. Annyira szégyellte, hogy nem mert megszólalni. Nagyon sokat beszélgettem vele, és a végén büszke volt a tájszólására. Most Bécsben rajzoló. Látványosan mellé álltam, fölkaroltam, mert kigúnyolták. Én az iskolában egy kimagaslóan vezető pali voltam. Derékig érő hajam volt, spárgán kötöttem a könyveimet, úgy hordtam, úgy jártam iskolába. Tehát én is egy alternatív valaki voltam. Volt egy Kuczman nevű fodrász Esztergomban, a belvárosban, ő csinált második koromban nekem digó frizurát, ami akkoriban újdonság volt és nagy szám. Volt egy falábú szabó, csináltattam nála egy öltönyt, és onnantól kezdve digó voltam. Westerncsizmát is csináltattam...

– *Honnan volt rá pénzed?*

– Elmondom. A szabolcsi fiúk pillanatok alatt kiásták az összes gödröt, ami ki volt jelölve, én meg összeszedtem a személyi igazolványokat, bementem Németh Kálmánhoz a múzeumba, felvettem a fizetést, aztán visszaadtam a személyi igazolványokat, a pénzt meg elraktam. Ez volt az első bevétel. Na most akkoriban marha nagy igény volt farmerra meg egyéb hiánycikkekre. A Keleti mellett volt egy lengyel piac, és én már évek óta feljártam Pestre a húgom gyógyszeréért, és mondhatom, hogy az összes pénzváltót, seftest meg mindenkit ismertem. A Keleti pályaudvar és környéke, az a második hazám volt. Volt pénzem az ásatásból, fölmentem, vásároltam, visszamentem, eladtam. Szóval feketéztem. És ebből brutálisan jól éltem. Brutálisan jól. Koptattam a farmerokat. Vettem egy karton csöves, ezüstgombos Lee farmert, ami olyan csúnya volt, hogy nem tudták eladni. Megvettem az egészszet, és mo-

sógépben fél téglával járattam. Gyönyörű színe lett, és horror pénzért el tudtam adni. Ilyen üzleteim voltak. Órák! Rengeteg óra. Mindig volt a kezemen nyolc-tíz óra.

– *Akár egy szovjet katona.*

– Igen, igen, pontosan. Üzleteltem oroszokkal is, mindenkivel és mindennel sefteltem.

– Lányok?

– Persze. Az első pillanattól kezdve.

– *Első szerelem?*

– Tizennégy éves voltam. Nyolcadik után megvolt a ballagás, elmentem a halászkertbe, kértem egy slambucot. Mármost nem azt a bográcsos krumpolis tésztát: Tatabányán a fröccsöt nevezték így, elszívtam első cigimet, elcsattant életem első csókja, egy síkvölgyi édes kislánnyal csókolóztam, és be is rúgtam. Minden egyben volt. Esztergomból is azért rúgtak ki a kollégiumból is, mert összejöttem egy lánnyal. Ő is kollégista volt, de a mi kis kollégiumunk a Kispipa mellett volt a Kossuth utcában, a lányoké meg fent a Bazilika mögött. Természetesen minden este hazakísértem, de emiatt rendszeresen elkéstem a kollégiumomból, ezért az ablakon közlekedtem. Egyszer nem átléptem, hanem beleléptem. Kitért az üveg, azonnal kirúgtak.

– *Hova mentél?*

– Odaköltöztem Kálmánhoz. Egy elhanyagolt szolgálati kis ház volt lent a Kis-Duna-parton. Volt benne vagy három szoba, de nem takarított senki, az egy bohémtanya volt. Kálmán nem is ott lakott, hanem inkább a nőjénél. Egy üveg zöldszilváni volt a bérleti díj. Én akkor nagyon nagy király lettem. Az iskola ott volt tíz méterre, és az összes csaj ott volt nálam állandóan. Nagy élet volt, nagyon nagy élet. Jó volt. Na és

akkor jött április, „felszabadulásunk ünnepe”, amikor a vörös zászlókat bedobáltam a Kis-Dunába, és eltanácsoltak az iskolából. De legalább úgy rúgtak ki, hogy befejezhettem a másodikat. Át akartam menni a nyergesújfalui gimnáziumba, mert egy szívemnek kedves barátnőm oda járt, de sajnos a jellemzésembe beleírták, hogy lányos osztályba nem javasolják a felvételemet. Nem is vettek fel Nyergesre, és akkor már időzavarban voltam. Úgyhogy visszamentem Tatabányára, és beiratkoztam a tatai Bláthy Ottó szakközépiskolába. Zseniális volt, mert ott aztán végképp semmit nem kellett csinálnom. Hogy mást ne mondjak, az egész iskolában egyedül én tudtam logarléccel számolni.

– *Megint király lettél.*

– Abszolút király voltam, abszolút király.

– *Milyen technikumba jártál?*

– Gépgyártás-technológus vagyok, gépész végzettséget adó iskola volt.

– *Van érzéked a műszaki dolgokhoz?*

– Nincs. De akkor csak az vezérelt, hogy Esztergomba menni, mert miniket valamiért az a város vonzott.

– *Kellett valami gyakorlatot is végezned?*

– Igen, de arra nem jártam, mert az mindig szombaton volt, és azt én kihagytam.

– *De hogy tudtál leérettségizni? Ha nem jártál gyakorlatra?*

– Gyakorlatból nem volt érettségi, csak elméletből. A gyakorlatot csak igazoltatni kellett. És megvoltak a kapcsolataim már akkor is.

– *Nocsak! És a seftelés? Az is ment tovább?*

– Ment, mert hiánygazdaság volt, és én ezt használtam ki. A Keletinél a lengyel piacon szereztem be minden-

féle termékeket, főleg a folyadékkrisztályos órákra volt óriási kereslet.

– *Voltak barátaid is, vagy csak üzletfeleid voltak?*

– Igazából érdekbarátságok voltak.

– *Ki az igazi barát?*

– Aki a szarban is barát. Igazából akkor derül ki, amikor fordul az ember élete, és föntről lekerül, hogy most milyen kapcsolatai voltak. Érdekkapcsolatok vagy pedig valódiak.

– *Hogy élted meg, ha elszivárogtak mellőled a korábbi vélt barátok?*

– Az első pillanattól számítottam ilyesmire. Az, hogy jól prosperáljak, elég komoly elfoglaltság volt. Gyakorlatilag nulla-huszonégyben működtem. Amikor ki akartam kapcsolódni, ahhoz mindig volt partner. Mentünk, szórakoztunk, és én fizettem. Fizettem, mindent. Nekem ez volt a kikapcsolódás, de én tisztában voltam vele, hogy ezek nem barátok.

– *Egyelőre még ment az üzlet.*

– De nagyon. Nagyon-nagyon. Összejöttem Tatabányán egészségügyi lányokkal. Hozták nekem stószokban az aláírt, lepecsételt igazolásokat, azokat is árultam. Az osztályfőnököm tőlem vett orvosi igazolást a fiának.

– *Aha! Már megint a lányok!*

– Kérlek szépen, az a vicc, hogy rólam mindenki azt gondolta, hogy óriási szoknyapeccér vagyok. Pedig már tizenhét éves voltam, amikor az első valódi szexuális élményem volt. Csak kiskamasz koromtól fogva mindenkinek bókoltam, mindenkinek udvaroltam, s ez a mai napig így van. Az első partnerem egy kimondottan szép, nagyon jó alakú lány volt. Ő volt az első nő, aki megcsalt egyébként, és utána az összes többi is megcsalt. Ez nagy trauma volt egész életemben. Mert szerintem amiatt a lány miatt csalt meg az összes többi barátnóm.

– *Hogyhogy?*

– Mert olyan betegesen féltékeny voltam, és annyira elviselhetetlen volt a tudat, hogy megcsalhatnak. Mindenkinek vannak fóbiái, nekem ez volt az egyik, és elkísért egész életemben. Pedig mindig király voltam, mindig felnéztek rám, főleg a régi rendszerben. Sok pénzem volt, tizenöt éves korom óta van autóm. Mindig vezetője voltam annak a körnek, amit én hoztam létre, mindig követtek, irigyeltek. És közben tele voltam féltelmekkel, egész életem rettegés volt. Talán mert nem volt apám, nem volt példa előttem. Nem is tudom. Mindig kompenzálni akartam, mindig rettettem attól, hogy egyszer lebukom, kiderül, hogy nem is vagyok zseni, kiderül, hogy nem is vagyok annyira jó pasi, nem is vagyok annyira gazdag. Egy csomó mindentől félttem.

– *Ma, hatvanon túl, nyilván tisztában vagy vele, hogy mik a féltelmed forrásai, de annak idején...*

– ...Figyelj, gyakorlatilag nem volt gyerekkorom. Nem játszottam soha, nem is voltak játékaim, labdát is én vettem magamnak. Olvastam. Rengeteget. Két-három könyvet kivettem a könyvtárból, és egyszerre olvastam őket, hogy minél tovább tartsanak, ne legyen hamar vége egyiknek se.

– *Újra otthon laktál édesanyádéknál?*

– Igen, és nem is volt semmi probléma, először a nővéremet dobta ki valamiért, aztán az öcsémet. Az öcsémet egyébként én iskoláztattam, én pénzelttem, én gondoskodtam róla.

– *Édesanyádnak is adtál pénzt?*

– Persze. De azért följelentett.

– *Följelentett a rendőrségen?*

– Igen.

– *Hogy a fia tiltott kereskedést folytat?*

– Még ennél is rosszabb. Tizennyolc éves voltam. Elmentem a Komárom megyei Mezőkert nevű céghez. Ezzel felkerültem a Bosnyák téri piacra felvásárlóként. Ez éjszakai munka volt, és mellette nappal tudtam csinálni nyugodtan egyebet. Ez az az időszak volt, amikor az almaszappan, a Kreml-21 meg ilyen termékek mentek, de dollár kellett hozzájuk. Volt az InterContinentalban egy dollárbolt lent a pincében. Onnan szereztem be ezeket a kurrens termékeket.

– *Mikor aludtál?*

– Tíz percekét aludtam. Igazából egész életemben nem tudtam sokat heverészni.

– *Két ügy között megálltál az autóval, és szunyókáltál egyet?*

– Inkább elájultam. Amikor már nem bírtam, akkor elájultam.

– *Nem volt ebből baleset?*

– Elalvásból nem, legfeljebb abból, hogy nagyon hajtottam, és nem tudtam megállni. Akkoriban Zsigulikkal jártunk. Sok balesetem volt, mivel állandóan siettem. Ez így ment egy évig. Akkor vettem egy lakást magamnak Tatabányán. Aztán volt egy balesetem, és akkor nem hazamentem, hanem az édesanyámhoz Tatabányára. Kipakoltam a kocsiból a cuccot, mert nem lehetett lecsukni a csomagtartót. Édesanyám megijedt, hogy bűnöző lettem, és följelentett. Úgy emlékszem, hogy valamilyen közveszélyes munkakerülésért. Ott volt a lakásom, ami egyébként egy tanácsi bérlakás volt. Lelépést fizettem, és az anyukám nevére lett a lakás megcsinálva. Édesanyám bepánikolt, hogy én mi-féle ügyletekbe keveredtem, és úgy döntött, hogy följelent. A tárgyaláson ott volt a bíró meg egy Legeza nevű ügyész. Én voltam a vádlott, és édesanyám bejött tanúnak. Könyörgött

neki a bíró is meg az ügyész is, hogy ne tanúskodjon, őneki nem kell vallomást tennie. De ő vallomást akart tenni. Megkérdeztek, hogy kívánok-e reagálni rá. Mondtam, hogy nem kívánok, mert az édesanyám.

– *De azért nyilván fájt a lelked, csak nem akarod bevallani. Vagy nem akard megmondani édesanyád iránti tiszteletből?*

– Én az anyukámat maximálisan tiszteltem, de mint mondtam, elég speciális volt a viszonyunk. Folyamatosan ütött, vert, és egyre drasztikusabb lett, de nem is haragból, hanem kétségbeesésből.

– *Mi lett a per végeredménye?*

– Nem mondtam semmit a bíróság előtt, s így kaptam tizenegy hónapot három évre felfüggesztve, és három évig úgynevezett szocialista munkahelyen kellett dolgoznom. Rám tették a rendőri felügyeletet, meg a pártfőgői felügyeletet. '81. március 21-én emelkedett jogerőre az ítélet, és '81. március 21-én beléptem a SZÜSZ-be, a Számítástechnikai Ügyvitelszervező Vállalatba. 1350 forintos fizetésem lett. Volt egy 504-es Peugeot-m, tehát pont egy tank üzemanyagot sikerült volna egy hónap alatt keresni. Akkor elvégeztem a programozóit, szervezőit, operátorit, és a főállás mellett volt négy másodállásom. Voltak hozzám tartozó cégek, amiknek az adatfeldolgozását csináltam. Annyi munkám volt, hogy ott a tatabányai SZÜSZ-ben nem volt elég gépidő. Egyébként minden megyeszékhelyen volt ilyen, és én minden megyeszékhelyen megkaptam a szabad gépidőket. Béreltek nekem autót, én pedig mentem, és feldolgoztam az anyagokat. Közben '81 augusztusában egy hónapig katona voltam. Imádtam a katonásdit. Föl voltam mentve surranóból, reggel pa-

pucsban lesétáltam a gyengélkedőre, és utána este visszasétáltam. A kettő közt intéztem a tisztek seftjeit. Jött reggel a kenyeres kocsi, az hordta be a palántát, a téli szalámit, a piát, mindent, amire szükség volt. Konkrétan egy komplett laktanyát elláttam a kurrens termékekkel. Ezeket én beszereztem, és cserébe békén hagytak, elviselték, hogy én ilyen alternatív katona vagyok. Egy hónap után leszereltem. Utána ugyanúgy, mint előtte. Annyira el voltam magamtól esve, hogy '83-ban összejöttem Demjánnal, aki hívott, hogy menjek oda a Skálába, mert ott is volt egy számítógép. Leszámoltam, odamentem, és mivel akkor a Skála a Belkereskedelmi Minisztériumhoz tartozott, hamar kiderült, hogy van egy felfüggesztett büntetésem, nem kaphatok erkölcsit, és ezért nem tudok ott elhelyezkedni. Visszamentem a SZÜSZ-be, és '84. március 21-én, amikor lejárt a felfüggesztés, akkor számoltam le. De akkor már nem számítógépesnek mentem vissza a Skálába, hanem addigra kitaláltam, hogy Cocom-listás termékeket fogok importálni Magyarországra. Nyitottunk a Ráckevei Aranykalász TSZ szakcsoportjaként egy műszaki bizományi üzletet a Skálában, meg egyet Tatabányán, a Skála Sztrádjában. Onnantól kezdve nagyüzem volt. Amikor el kellett onnan jönnöm, az egészét átvittem a Flóriánba.

– *Huszonhárom éves vagy. És még mindig nincs feleség. Mikor lett mégis?*

– Ez egy véletlen történet volt. Éppen Szegeden a Hungária Hotelban voltam londoner.

– *Merthogy beszéltél idegen nyelvet?*

– Nem beszélek semmilyen idegen nyelvet, csak makogok idegenül, de ez nem zavar. Volt ott egy frissen vég-

zett orosházi nő. Pincér végzettsége volt. Amikor én eljöttem, akkor utánam jött.

– *Mert már egy kis románc kialakult közöttetek?*

– Igen, de azért elég szabadosan élttem. Tehát, hogyha volt lehetőségem, akkor azt kihasználtam. Nos, amikor leléptem, ez a lány utánam jött, pedig még csak akkor mentem negyedikbe. Együtt éltünk. Kiderült, hogy egyszerűen megszökött otthonról, és a szülei kitagadták. Akkor lejöttem Orosházára, és beszéltem a szüleivel.

– *Mennyi idős volt a lány?*

– Tizenhét.

– *Tehát körülbelül egyidősek voltatok.*

– Igen, igen. Szóval lejöttem Orosházára, noha nem akartam komoly kapcsolatot, sőt nem akartam semmit. Leültem az apukájával, és megkérdeztem, hogyha elveszem, akkor visszafogadják-e a lányukat, és azt mondta, hogy akkor igen.

– *Nem mondták, hogy fiam, fiatal vagy, még iskolába jársz?*

– Nem mondtak semmit se. Ez egy zenészdinasztia volt, és szégyenként élték meg, hogy ilyesmi megesett velük.

– *Roma zenészek voltak?*

– Szerintem igen, de nem vállaltan voltak romák. Csak jól menő muzsikusok. Jól szituált család volt.

– *A lány örült, hogy feleségül akarod venni?*

– A lánynak ez volt a célja. Én meg úgy voltam vele, hogy rendben, elveszem, leérettségizem, de utána rögtön elmegyek. Így is történt. Elvettem, és utána közöltem, hogy ezzel a lendülettel váljunk is el, hiszen az egész csak az ő tisztessége megőrzéséért történt. Ő akkor öngyilkos akart lenni háromszor egymás után, de én még-

is elváltam. Gyerek nem lett, ő pedig maradt Tatán mai napig. Ott laktunk albérletben.

– *Férjhez ment másodszor is?*

– Igen, még azon a nyáron, aztán újra elvált, de abból született egy vak gyermeke. Ott maradt, és egy halászcsárdát visz azóta is. Nekem nincs vele semmiféle kapcsolat.

– *Volt tehát egy házassági kezdeményezésed, ebből kiszabadultál. Hogy ismerted meg a második asszonyt?*

– Tankoltam egy benzinkúton. Állt előttem egy tanulóautó, és ült bent hátul egy fiatalasszony. Hátrafordult, megláttam, és eldöntöttem, hogy ő lesz a feleségem.

– *Ő is úgy látta, hogy ez így lesz?*

– Amit én eldöntöttem, azt általában végig is vittem. A feleségem lett, és abból született a nagylányom.

– *De azért mondd el, hogy ez, hogy megy. Meglátsz egy nőt, odamész hozzá...*

– Ott konkrétan az volt, hogy mire én is végeztem a tankolással, addigra ők elmentek. Végigjártam a rutinpályákat, mert tudtam, hogy valamilyen ott lesz. Ott is volt, Megmondtam, hogy tetszik nekem, és este már nála aludtam.

– *Volt egy lakása, tehát független nő volt...*

– Igen, és amúgy nem tudtam róla semmit. Együtt éltünk, s egy év múlva elvettem feleségül. Tőle van a nagylányom, Petra. Aztán terhes lett megint, de elvetette, merthogy az alakja. Ettől én kész lettem. Totál kész. Beültem a kocsiba, és eljöttem.

– *Elváltatok?*

– Igen, el. De mindent ott hagytam. A ruháimat se hoztam el. Akkor megismertem egy bolond nőt, aki meg mindenhova eljött velem, és mindenben partner volt, mindet bevállalt,

nem úgy, mint a feleségem, aki csak elnézte, hogy jövök, megyek, utazom, sőt, ha két napot otthon voltam, már pakolta a bőröndöt, hogy menjek már.

– *Mivel foglalkozott?*

– Gombatermesztő volt, amikor megismertem. Utána elvégeztettem vele egy ingatlanos iskolát, és csináltam neki egy ingatlanforgalmazó céget. Ő értékesítette a Sasad Liget lakóparkot. Az egészet.

– *Ügyes!*

– A vérében van az eladás. Volt egy olyan üzletem is, hogy Amerikában a nyolcvanas évek végén alapítottak egy Geo nevű márkát, amelyik a japán kisautókat forgalmazta. A Storm nevű modell például ugyanaz, mint a Suzuki Swift. Arra mi csináltunk egy értékesítőhelyet. Volt olyan nap, hogy harminchat autót adott el előrendeléssel, holott összevissza volt egyetlen darabunk. Hát, igen, a rendszerváltás után voltak érdekes dolgok. Egy ötezer Daciából álló kontingenst kivittek Dél-Amerikába, de valamiért nem tudták honosítani. Fillérékért el lehetett volna hozni, csak jóformán a szállítási díjat kellett volna kifizetni. Ki is mentem Kolumbiába, megnéztem, de úgy döntöttem, nem vágok bele. A maffia pénztárnoka viszont igen, és nem is tudom, mennyit, látatlanban eladtak belőle. Hihetetlen! A feleségem akkor már ingatlanozott, nem is engedtem volna, hogy belenyúljon, csak azért meséltem el, hogy lásd: mi mindennel tele voltam, mint az ökör. Kockázati tőkebefektető voltam, és hogyha pénz kellett valamihez, megkerestek. Én pedig adtam vagy nem adtam.

– *És ott volt ez az asszony, aki eladott egy sasadi lakóparkot. Tulajdonképp miért váltatok el?*

– Mert ő egy eléggé érdekes terem-
tés volt, azért.

– *Nem fagगतlak, ha nem akarod el-
mondani. De mit jelent, hogy „érdekes
teremtés”?*

– Az ingatlanos szakmának van egy
olyan hátulütője, hogy az értékesítő
fiatalasszonyok folyamatos kísértés-
nek vannak kitéve. Hiszen önmagu-
kat is el kell adniuk, mert mindegy,
mit árul az ember, valahol mindig ön-
magát adja el. Van, aki ellen tud állni
a kísértésnek, van, aki nem... Elég az
hozzá, hogy fogtam magam, kimen-
tem Nyugat-Berlinbe, és vettem egy
Mercit.

– *Hogy tudtál kimenni?*

– Diplomata-útlevellem volt egy vé-
letlennek köszönhetően.

– *Nincsenek véletlenek. Hogy sike-
rült?*

– Amikor először mentem Berlinbe,
kiváltottam az ötvendolláros valuta-
keretet, és adtak egy „ablakot”, egy
külön papírlapot, ami a világ összes
országára érvényes volt. Kelet-Ber-
linben be kellett menni a követség-
re, ahol láttam egy kis fehér füzetet,
amiről azt mondták, hogy egyszeri át-
lépésre jogosít. Megkaptam a füzetet.
Este elmentünk megünnepelni, hogy
Berlinben vagyunk. Túl jól sikerült az
ünneplés, és másnap hullá fáradtan,
másnaposan beálltam a sorba, hogy
megyek U-Bahnnal át Nyugatra. Bal-
ra hosszú sor volt, olyan 30-40 ember
állt előttem, és nem mozdult a sor. Két
ajtó volt. Gondoltam egyet, és bemen-
tem a másikon. Nem volt kiírva sem-
mi. Bementem, megnézték az útleve-
let, visszaadták, és nem pecsételtek
bele. Húha! Ez biztos a diplomatasáv!
Visszafelé már direkt a diplomatasáv-
ba mentem. Megnézték, visszaadták,
most sem pecsételtek. Onnantól ezt
az utat jártam. Egy hónapig érvényes

volt ez a kis füzet a határátlépésre. A
diplomata-családtagnok is ugyanezt a
kis füzetet kapták. Amikor átmentem
a VIP-ajtón, úgy viselkedtem, mint
egy diplomatarokon. Később megpró-
báltam állandó ablakot csináltatni, de
nem sikerült. Viszont összejöttem egy
nemzeti bankos fiatalasszonnyal, és ő
felvilágosított: ha van valutakiviteli
engedélyem, és kérek Mongóliába ki-
lépési lehetőséget, akkor a Nyugatra
is érvényes világablakot adják. Hát
így. Havonta kértem engedélyt Mon-
góliára, és folyamatosan „diplomata-
útlevellem” volt, úgyhogy senki nem
tudta. Persze nem ettől a kis füzettől
lett diplomata-útlevél az útlevél. Ka-
landos az élet...

– *Na, és végül mi miatt volt jó neked
ez a német ide-oda utazás?*

– Plottereket hoztam, rajzgépeket.
Két és fél millió tiszta hasznom volt
egy-egy darabon. Volt olyan hét, hogy
hoztam be tízet.

– *Kik rendelték meg?*

– Állami vállalatok.

– *Németországban nem ismertél
meg esetleg valakit, akivel érdemes
volt összebútorozni?*

– Anélkül nem is ment volna. Volt
a tatabányai szénbányáknak egy
külkereskedője, akinek német fe-
lesége volt. Ő rendelkezett azzal a
kapcsolati tőkével, ami ehhez kel-
lett, és a kettőt összeraktuk. Aztán
nyitottunk Drezdában is egy üzle-
tet. Így ez a három kereskedelmi
egység lett. Magyarországon kettő.
Ez évekig tartott, csak minden hó-
napban újra kellett az útlevelemet
rendezni. Közben itthon vittem a Fló-
riánban lévő üzletet. Sőt akkor már
tulajdonosa voltam. És közben utaz-
tam folyamatosan Nyugat felé. Utána
kitaláltam, hogy ide települő német
feleségek vámmentesen tudnak be-

hozni dolgokat, és utána már konténerszámra hoztam plottereket. Aztán vége lett ennek a biznisznek.

– *Miért?*

– Mert a Belügyminisztérium is rendelt tőlem, és amikor leszállítottam az árut, lecsaptak mind a két üzletre.

– *Csapda volt a rendelés?*

– Valószínű, igen. De én nem kerültem bele, mert gyorsan kimentem Nyugat-Berlinbe, onnan át Bécsbe. Ott megkeresett Blazsejovszki Rudolf, a Magyar Nemzeti Bank NBH-tisztje, és kaptam egy lehetőséget, hogy Kijevbe szállíthatok egy kamionnyi IBM-számítógépet. Ha ezt megcsinálom, amnesztiát kapok. Így lett, és visszajöttem. Sajnos vagy hála istennek.

– *Hogy bírtad ezt a hihetetlenül megerőltető tempót? Említetted, hogy volt egy idő, amikor jószerivel csak az autóban aludtál néhány percet...*

– Meg is lett az eredménye. Mentem Olaszországba a nyolcason, és ahogy följöttek a szántóföldről a traktorok, nagy agyagdarabokat hordtak föl. Mentem kétszázötven-kétszázhuszszal, nem voltam bekötve. Soha nem voltam bekötve, akkor sem. A Porsche Carrera megcsúszott, ki a szántóföldre, bukfencezett egypárat. Elájultam, megtaláltak. Jött a mentő, be akartak vinni, de nem engedtem. Mondtam a rendőröknek, hogy szóljanak be Tatabányára. Ott az emberem fölrakja a másik Porschét az autómentőre, és lehozza. Így is lett. Beültem, és folytattam az utamat.

– *Nem fájt semmi?*

– Nem, de amikor kiértem Olaszországba, már nem tudtam kiszállni az autóból. Kerestem egy kórházat. Az orvosok szerint annyira nagy volt a sokk, hogy egyszerűen nem reagált rá

az egész szervezet. Lelidokainozták a gerincemet. Úgy jöttem vissza. Előzőleg elintéztem az üzleti ügyeimet. De itthon sem tudtam kiszállni az autóból. Nem tudtam kiegyenesedni, a gerincem sérült egyértelműen. Egyenesen a kórházba hajtottam. Először itthon is folyamatosan lidokainoztak egy darabig. Ám egyszer épp vittem a gyerekeket valahova a családi autóban, ami akkor egy BMW 850 CSI volt. Elaludt a kicsi a hátsó ülésen. Benyúltam érte. Hülyén kellett behajolni. Kiemeltem, és akkor reccsent egy nagyot a gerincem. Még bevittem a gyereket a házba, lefektettem, aztán összeestem, és egy év múlva keltem föl. Kiderült, hogy szétrobbant két porckorong, és meg volt repedve közte a csigolya. A Honvéd Kórházban egy Katona István nevű főorvos kiműtötte a hármas-négyes közötti porckorong felét, meg a hármas-ötöst teljesen. Amikor fölbredtem, föl tudtam állni. De javulni nemigen javult, hiába voltam két hetet Balfon rehabilitáción. Visszahoztak a Honvédba, és egy orvosi bizottság úgy döntött, hogy azoktól a költséges kezelésektől, amikre szükségem van, nem várható jelentős javulás. Úgyhogy lenyugdíjaztak. Huszonnégyezer forint rokkantnyugdíjat kaptam. Ezt 2012-ben az Orbán-kormány elvette, merthogy állítólag nem voltam kötelező bizottsági felülvizsgálaton, amiről persze nem is tudtam. Na mindegy. Hosszú lenne elmondani a gyógyulásom történetét, elég talán annyi, hogy Los Angelesben megműtött egy prof, fél évre Dominikába mentem rehabra, aztán vissza Amerikába, de ott a prof túl kockázatosnak találta, hogy implantátumot rakjon be, pláne hogy anélkül is sokat javult az állapotom. Utána, 2002-ben, hazajöttem eladni

a még itthon megmaradt dolgaimat. Akkor ismertem meg a kisfiam anyukáját. Ezért itthon maradtam. Úgy kezdődött, hogy megkérdeztem, hajlandó-e nekem egy kisserácot szülni. Mondta, hogy ha úgy elveszem, ahogy ő akarja, akkor igen.

– *És hogy akarta?*

– Hát... ilyen baromságok, hogy a Náray varrja a ruháját, nagy lagzi legyen, limuzin legyen, kisvonat a gyerekeknek. Tehát „semmi extra”.

– *Hogy ismerted meg a hölgyet?*

– Náraynak volt egy bemutatója, ő pedig a csapatában volt manöken. Ahogy kijött a kifutón egy bukósisakban, rögtön tudtam, hogy ő lesz a feleségem.

– *A bukósisak tetszett meg?*

– Nem, hanem a sugárzása, meg a mozgása, meg az egész úgy, ahogy volt. Elkezdtem udvarolni neki, közöltem vele, hogy ő lesz a feleségem. Először kiröhögött, aztán egy év múlva hozzám jött. Itthon maradtam, és Tatára helyeztem a székhelyemet, mert láttam egy listán Tatát, mint a Bécs, Pozsony, Budapest háromszögben betelepülő multinacionális nagyvállalatok vezetőinek kinézett pihenőterületet. Volt egy barátszerű ember, aki egy hamburgi tanácsadó cégben dolgozott, ott volt résztulajdonos. Leültem vele, és megbeszéltük, mit akar a „pihenővezet”, mi kell ehhez. Vettem Tatán egy irodát, mellette megvettem egy épületet, amiben volt egy működő konditerem. Rögtön vettem még egyet. Úgy gondoltam, hogy a kettő együtt fog tudni annyi pénzt hozni, hogy ezekből a havi kiadásaim meglesznek. Megcsináltam Tata regionális fejlesztési tervét. Szereztem egy svájci bankot, ami befektetőként beleállt volna, és elkezdtünk dolgozni. Igazából menet közben ismertem

meg, hogy tulajdonképpen mi ez, amit ma politikának hívnak. Napi szinten prostituáltakkal tárgyaltam, utaztattam őket, fizettem őket. De végül is nem lett ebből a tatai történetből semmi, mert közben megkeresett a kiscgazdapárt, hogy a Szeremleyvel kialakult helyzetet próbáljam meg elrendezni. 2004-ben jártunk ekkor.

– *Hogy kerültél a kiscgazdapárthoz?*

– Vető Miklós a tatai mezőgazdasági kombinát egyik vezetője volt. Jóban voltunk. Ő vett rá, hogy belépjek a kiscgazdapártba. Az én irodám lett a Komárom megyei kiscgazdák gyülekezőhelye. Na szóval Miklós szólt, hogy segítsék eladni a Belgrád rakparti székházat. Megbízta. Azzal kezdtem, hogy felvásároltam az ingatlanra bejegyzett pár száz milliós követelést. Aztán meg bővítettem a négyezer négyzetméter tizezerre, merthogy volt egy szállodás vevőm tízezer négyzetméterre. Ezért megvettem a székház mögött, a Molnár utcában lévő ifjúsági házat, elővetelben lefoglaltam a szomszéd ház pincéjét, a padlását meg mindenét, és akkor így egyszer csak összeállt a tízezer négyzetméter. Együtt dolgoztam Hegymegi Györggyel. Ő volt régen az InterContinental szállodalánc igazgatója. Utána meg létrehozott egy Horvát Konzulting nevű céget, és ez a Horvát Konzulting strukturálta nekem ezt az egészet. Tehát ők hozták a befektetőt, az osztrák szállodást. Megállapodtunk, kezét fogtunk, egész éjjel gyártottuk a szerződéseket, mert ez egy nagyon szerteágazó komplex dolog volt, és nem kis pénzről volt szó, durván kétmilliárd forintról. Gyártották az ügyvédek a szerződést, másnap reggel vittük aláírni, és az osztrák közölte, hogy őt behívták a Belügyminisztériumba: nem vásárolhatja

meg az ingatlant, kész, vége! Na erre a Hegyemegi is kiszállt. Azt mondta: „Ismerlek, tudom, hogy te nem fogsz kiszállni. De fogadj el egy jó tanácsot: szerezd meg a pártot!” Így indult. Utána előkerült Kövér Szilárd, Kövér testvére, és akkor elindult egy háború. És erre a háborúra mindenem ráment.

– *Merthogy nem akartál kiszállni, makacsul ragaszkodtál a dologhoz?*

– Én azt mondtam, hogy fizessék ki, amibe nekem van, és átadom. De nem akartak fizetni egy forintot sem.

– *Milyen alapon akarták elvenni?*

– Most milyen alapon veszik el? Egyszerűen.

– *Várjál! Akkor még nem Fidesz-kormány volt! Hogy keveredik ide a Kövér Szilárd? Aki neked egy ilyen nemtelen ajánlatot tesz.*

– Mert az övé lett, pont ez benne a kövéria.

– *De akkor hol volt a belügyminiszter? Hogyhogya nem volt védelmed a másik oldalról?*

– Nincs másik oldal, csak egy oldal van.

– *Úgy érzed, hogy az akkori belügyminiszter és a fideszes Kövér Szilárd közelebb voltak egymáshoz, mint ez logikus lett volna?*

– Várjál, én azt nem mondtam, és nem is tudom, hogy jött az ügyhöz a belügyminiszter, hogy az osztrák vevőt a belügyminiszter utasította volna, hogy ne vásároljon. Ezt nem tudom. Én csak annyit tudok, hogy behívták a Belügyminisztériumba, ott találkozott valakivel, és az olyat mondott neki, amiért ő elállt a vételtől.

– *Szóval kicsavarták a kezedből ezt az üzletet.*

– Így van. Így van. Pereket indítottak ellenem. Mindent elkövettek,

hogya ellehetetlenítsenek. Üzleti vállalkozásaimat, a családomat, mindent, mindent.

– *Megkeresték még a családtagjaidat is?*

– Persze.

– *És öt év után „megtértél”?*

– Nem. Öt év után nem tudtak mást csinálni, kifizették nekem a követeléseket. Kaptam 130 milliót, és én azzal az üggyel elengedtem. Ekkor jött 2010. Megvolt a kormányváltás, és utána frontálisan nekem jöttek, bosszút álltak, amiért valakinek egyáltalán eszébe jutott ellenállni.

– *Hogy tudtak bosszút állni?*

– A Petőfi utcai étterem bérleti szerződését idő előtt felmondta a tulaj. Ugyanez lett a Madách utcai kávézómmal is. A kambodzsai céggel kapcsolatosan ki is mondták, hogy felejtsem el a kisgazdapártot. Én kiszálltam, az üzlettársamat, Koós Vilmost egy hónap múlva halva találták a szállodai szobájában.

– *Hegyemegi György a székházadás... illetve el nem adás... pillanatában azt tanácsolta neked, hogy szerezd meg a pártot.*

– Igen. Közben a magánéletem megint romba dőlt, elváltam a kisfi-am anyjától is. Fél évig magam alatt voltam, de utána magamra találtam: életvitelszerűen avval foglalkoztam, hogy talpra állítsam a kisgazdapártot. Az üzleti résszel kapcsolatosan hozzám került információk, azok olyan súlyú galádságok és embertelenségek, hogy elkezdtem ezzel foglalkozni, és arra a meggyőződésre jutottam, hogy igenis szükség van a kisgazdapártra, máskülönben nem lehet ezeket a dolgokat a helyükre rakni. Azt gondolom, hogy '89-ben lehetett volna egy valódi rendszerváltást csinálni. Azt gondolom, nem normális

az, hogy ma Magyarországon ennyi ember nyomorog. És azóta van egy küldetésstudatom, az üzleti rész pedig már egyáltalán nem érdekel.

– *Abban nagyon sikeres voltál. Úgy érzed, hogy a kisgazdapárt ügyében is sikeres vagy?*

– A kisgazdapárt jelen pillanatban egy brand. De az, amit a kisgazdapárt jelent a vidéki emberek számára, a célok, amiket az első pillanattól kezdve kitűzött: a föld, a vidék megtartó ereje, ezek nem változtak. Én nem gondolom egyébként, hogy helyre tudom állítani a kisgazdapártot. De az meggyőződésem, hogy óriási igény van rá. Az is meggyőződésem, hogy egyszerűen nem lehet más erre alkalmas párt, már csak a kisgazdák, hiszen ezért lett létrehozva. Amikor az első csizmás országgyűlési képviselő bekerült a parlamentbe (úgy hívták, hogy Nagyatádi Szabó István), az volt az első mondata: „Nem sebeket ütni, hanem sebeket gyógyítani jöttünk.” Ha valamikor, akkor most erre még nagyobb szükség van, mint 1920-ban.

– *Miért gondolod, hogy a Kisgazda Párt, miután végig alvó állapotba volt kényszerítve a kommunizmus alatt is, fel tud támadni. Miért nem egy új pártban gondolkozol?*

– Nézzél csak körül! Soha még anynyi hívővel nem gyarapodtak a karizmatikus egyházak, mint mostanában. Miért? Azért, mert az összes nagy egyházak annyira hiteltelenné váltak a vezetőik miatt. Ugyanez a helyzet a pártokkal. Az emberek keresik a helyüket. Vidéken két pártot ismer mindenki. Az egyik a Fidesz, a másik a kisgazdapárt. Vidéki ember kommunistákra nem szavaz. Kisöppörték a padlásukat, elvették a földjeiket. Ezek olyan bűnök, amiket nem bocsátanak meg. A Fidesz semmit sem

ad, de eltanulta a diktátoroktól, hogy tartsd félelemben az embereket, és akkor minden rendben van. Profeszszionálisan beszaratnak mindenkit, és utána sulykolják, hogy egyedül ők a megoldás.

– *Ha már a karizmatikusokat említetted: hatással voltak rád? Megtértél?*

– A második válasz után kiderült, hogy a kisfiamra írt ingatlanok megcégek, mind átkerültek az anyukája nevére, így azt is elveszítettem, tehát gyakorlatilag ott álltam teljesen lepusztulva. Feljöttem Pestre, azután egy hónapra kimentem Mallorcára, hogy ne bántsak senkit, mert nagyon ölni tudtam volna, annyira meg voltam háborodva. Egy hónap után visszajöttem, ültem a lakásban, és eldöntöttem, hogy ha egy hónapon belül nem történik valami pozitív változás az életemben, akkor véget vetek neki. Azt is eldöntöttem, hogy azt a fajta életet, amit addig éltem, lezárom.

– *Az üzletre gondolsz?*

– Nem, mindenre. Tehát ami a mentalitást, a hozzáállást is illeti.

– *Össze tudnád foglalni, hogy mi ez a mentalitás?*

– Figyelj, én az éjszakában éltem, az összes azzal járó marhaságban benne voltam. Csak hát anyagilag teljesen megrogytam, és ahol király vagy, oda nem szívesen mész vissza udvari bolondnak. Egyszerűen úgy éreztem, hogy akkor itt vége. Egy hónap után főlhívott a brókerem, hogy egy Dombó Zsolt nevű ember szeretne beszélni velem. Oké. A Dürer-kertben találkoztunk. Kiderült, hogy ő a Belvárosi Gyülekezet vezetője. A Belvárosi Gyülekezet, az egy karizmatikus kisegyház. Elkezdtem bejárni hozzá beszélgetni. Volt hova menni, és jó volt kibeszélni magamból egy csomó mindent.

– *Hívott istentiszteletre?*
 – Nem, csak beszélgettünk. Mindenféléről. Egy hónap után mondta, hogy vasárnap befürdéses lesznek... vagy kifürdéses... és ha gondolom, akkor engem is megfürdetnek. Hát odamentem, és bemelegítkeztem. De megkérdezte, hogy van-e hitem.
 – *És neked volt?*
 – Ószintén szólva akkor én csak magamban hittem. De valamiért mindig úgy is éreztem, hogy Jézus bennem él. Nem tudok rá racionális magyarázatot adni. Így éreztem.
 – *Korábban is, amikor üzleteltél, éjszakában jártál, úgy érezted, hogy Jézus benned él?*
 – Voltak ilyen pillanataim.
 – *Gyerekkorodban jártál hittanra vagy templomba?*
 – Nem.
 – *Biblia-ismereted sem volt?*
 – Nem.
 – *Ennek az embernek a hatására elolvastad a Bibliát?*
 – El.
 – *Adott egy Bibliát, te nekiültél, olvastad, és utána bemelegítkeztél?*
 – Igen. Előtte volt egy ráhangolódás. Egy zenekar játszott, mi, bemelegítkezők pedig ott ültünk a zenekar előtt. És ahogy ültem ott fehér ruhában, hallottam egy hangot, hogy „Jézus benned él”. Ez üvöltött a fejemben. Azt hittem, megzavarodom. Nem tudtam, mi ez. Honnan jön, mi van. Azóta sem hallottam semmit, de akkor ott teljesen kész voltam. Befürödkeztünk, átöltöztünk, majd ki kellett állni, és mondani kellett egy-két szót. Később aztán elváltak útjaink, mert Orbán Gáspárral kapcsolatosan Dombó előadta, hogy megvilágosodott, és hogy most már ő is biztos abban, hogy a Viktor is isteni indíttatásból csinálja, amit csinál. Én

csak néztem. Akkor találkoztam vele utoljára. Egyszerűen nem hittem el, hogy ez ugyanaz az ember, akivel előtte beszélgettem. Ő is bróker volt egyébként. Ezek a brigádok mind a Hit Gyülekezetből váltak ki, menekültek ki. Az egy büszke egyház, és ezek az emberek megcsinálták a saját büszkeségüket. Ez a döbbenet! Ugyanez van a pártoknál is, amikor egyesek otthagynak egy pártot, utána pedig azonnal csinálnak egy pártot, és pedig még rosszabbat, mint amiből eljöttek. Magyarországon az ismeretlenségből robbannak a köztudatba egyesek.

– *Ha ez így van, komolyan azt gondoldod, hogy egy régi-régi pártot föl lehet támasztani, ami majd másképpen fog működni? Nem lesz korrump, nem lesz gyáva, nem lesz megalkuvó, nem lesznek III/III-as ügynökei, nem lesznek megvásárolható emberei?*

– Jó, persze, ez idealizmus lenne, de azt gondolom, hogy igenis létre lehet hozni egy olyan pártot, amiben többségben vannak a tisztességes emberek. Azt is gondolom, hogy Magyarország megérdemelne végre egy olyan rendszert, ami nem a politikusokról szól, hanem magáról a nemzetről, az átlagemberről. Mert azért ennek az egésznek az árát azok az emberek fizették meg, akikről te is gondoskodsz. A hajléktalanszálloda is tele van olyan emberekkel, akik kizárólag csak azért vannak ott, ahol élnek, mert nem jogállamban élünk, inkorrekt az egész rendszer, mert nincs nyugdíjrendszerünk, nincs szociális háló.

– *Meddig fogod csinálni ezt a kiszagda kísérletet? Még hány évet szánsz az életedből? Hogy tervezed a hátralévő időt?*

– Én ezt nem tervezem, mert nem lehet ilyet tervezni. Nem mondhatom

azt, hogyha ez lesz vagy az lesz, akkor így biztos. Azért lenne jó legitimé tenni végre és lezárni ezeket a jogi marhaságokat, mert akkor valóban kiderülne, hogy egyáltalán szükség van-e rá. Az én feladatomban odáig tart, hogy ezt a történetet visszahozzuk a politikai közéletbe.

– *Megpróbálom összeszedni életed csalódásait. És csodálom, hogy nem adod fel az aktivitásodat. Édesapád otthagyt benneteket, édesanyád vert, gyönyörű feleségeid megcsaltak, el kellett válnod tőlük. A bíróság évek óta nem hajlandó tudomásul venni, hogy te vagy a kiscgazdapárt legálisan megválasztott vezetője, gyűléseiteket provokátorokkal megzavartatják, az ott részt vevők meg nem igazán hadra foghatók. Szóval mit tervezel életed hátralévő éveire?*

– Sose terveztem. Aztán mindig bejötték valahogy a dolgok. Mindig kaptam lehetőségeket. Soha nem kerestem a feladatot, mindig a feladat talál meg engem. De én imádom. Például most ott az Oltalom Rádió. Most már van egy valóban hallgatható rádió. Megvan az alap, ahonnan lehet építkezni.

– *De hát ebből nem lehet megélni.*

– Sebaj. Én ezt imádom.

– *„Szívességi lakáshasználó” vagy az unokaöcséd ipari telkén lévő szobakonyhában Tatabányán.*

– Igen.

– *Hol van fizetésed, hol nincs...*

– Te Gábor! Figyelj, valahogy mindig megoldódik az életem. Érted? Valahogy mindig... hogy is mondjam... valahogy megemelkedtem. Soha ennyire szegény, ennyire kilátástalan nem volt az életem, mint most, de nekem egész életem-

ben gyomorgörcsöm volt. Mindig paráztam, valamiért: tönkremegyek, mi lesz azokkal az emberekkel, akikről gondoskodom? Emiatt mindig hihetetlen stressz volt bennem, most viszont olyan nyugalom van rajtam, és annyira békében vagyok önmagammal, hogy az elmondhatatlan. Tudom, hogy ez nem egészen normális egyébként. De úgy érzem, szükség van a munkámra, és ezért dolgozom.

– *Elégedett ember vagy? Úgy érzed, az életed jól alakult, színes volt?*

– Én azt gondolom, hogy igen.

– *Tudtommal most magányos ember vagy. Netán vannak legalább barátok körülötted?*

– Nincsenek. Régen voltak.

– *Amíg volt pénzed?*

– Amiről egy átlagember álmodhat, az nekem mind megvolt. Amit pénzért meg lehetett venni, és igényem volt rá, ahhoz hozzájutottam. Már négy éve vagyok remete. Soha nem gondoltam volna, hogy képes vagyok egyedül élni.

– *Hogy telik egy napod?*

– Öt és hat óra közt kelek. Eljövök az Oltalomba, csinálok egy-két fuvart: adományokért megyek, vagy ebédet szállítok ki, olykor a szociális boltunkba viszek át „árut”. Aztán este hazaesek. Néha megyek a bíróságra meg a tárgyalásaimra. Várom, hogy van-e még valami megbízatás a Jóistentől vagy emberektől. Mert hívhatjuk bárhogy, de az, hogy dolgunk van a világon, az biztos. Én ezt attól a pillanattól kezdve tudom, hogy a benuulásból fel tudtam állni. Azóta érzem, hogy nekem még dolgom van a világon. Hogy mi, azt nem tudom.